

[Lorentzen.]

tages, og at vi vil afholde os fra at stemme ved tredje behandling, medmindre lovforslaget ændres væsentligt.

Aksel Møller: Iblandt de lovforslag, som vi har beskæftiget os med i den sidste tid, og som under eet kaldes regeringens valuta-plan — man må nu sige den høje regerings og det ærede radikale venstres valutaplan — er der 2 lovforslag, hvis rækkevidde det praktisk taget er umuligt at overse; det ene blev vedtaget forleden dag, det var afbetalingsloven, og det andet beskæftiger vi os med nu.

Det foreliggende lovforslag er resultat af en aftale mellem socialdemokratiet og det radikale venstre, og motiveringen for dette forslag er, at man ved at fremme det mener at kunne bidrage til valutabalancens genoprettelse. Jeg skal ikke bestride, at en væsentlig del af vore vanskeligheder stammer fra statslånsbyggeriet, men jeg tror ikke, at man med nogen ret kan vente hurtige virkninger til opnåelse af målet, genoprettelse af valutabalancen, gennem det lovforslag, som her foreligger. Forholdet er jo det, at det byggeri, som er under opførelse, er så omfattende, det drejer sig om ialt 29 000 boliger, at der vil gå en rum tid, før en større mængde nye ejendomme påbegyndes efter denne nye lov, og der vil derfor gå mere end både et og to år, før afspændingen opnås og presset på statskassens midler ophører ved hjælp af denne lov.

Derfor synes jeg egentlig, det er meget betænkeligt, at de to forligspartier har besluttet at fremme denne detail i lovforslaget om boligforholdene. Der sidder et folketingsudvalg, som blev nedsat efter førstebehandlingen, hvor partierne principielt tog stilling til den højtærede indenrigs- og boligministers lovforslag, og jeg tror, at der fra alle sider dengang — i alt fald gjaldt det mindst 4 partier — blev givet udtryk for vilje til at prøve at nå til en løsning af disse spørgsmål: nybyggeriet på den ene side og husleje-problemet på den anden side. Vi erkender, at disse problemer er så betydningsfulde, så afgørende for den økonomiske udvikling i landet, at der må en løsning til. Det er derfor efter min mening kortsynet, når man prøver at tage en enkelt side af problemet op til løsning i forbindelse

med den øjeblikkelige, spændte politiske situation, og så meget mere ulykkeligt er det, som virkningen vil blive yderst minimal og først vise sig om forholdsvis lang tid.

Hvad nu angår selve det foreliggende lovforslags indhold, kan jeg, efter at det ærede medlem hr. Lorentzen så indgående har beskæftiget sig med det i enkeltheder, nøjes med nogle få, principielle betragtninger.

I modsætning til lovforslaget om boligforholdene rører det foreliggende lovforslag ikke ved lånegrænsen for det private etagebyggeri, ej heller ved den højtærede boligministers hjertebarn, det sociale byggeri. Lånegrænserne for det private etagebyggeri på 85—90 pct. og for det sociale boligbyggeri op til 97 pct. består stadig, men der røres ved lånegrænserne for parcel- og rækkehusbyggeriet, og disse lånegrænser nedsættes, således at man alvorligt må frygte for, at denne boligform, som ud fra mange sociale og boligpolitiske synspunkter er en fortræffelig boligform, vil få meget svære vilkår under denne lovs gyldighedstid.

Ideen i lovforslaget er jo at begrænse statens støtte til opførelse af den egentlige og beskedne familiebolig, og det har fundet sit udtryk i, at man ikke yder tilskud af nogen art til boliger over 85 m² — bortset fra de regler, der eksisterer for parcelhuse og dobbeltfamiliehuse bygget efter kapitel VIII a. Derfor tror jeg, man må se i øjnene, at der ikke i den kommende tid vil finde noget nævneværdigt byggeri sted af boliger over 85 m². Jeg kan naturligvis godt forstå, hvis man opstiller det mål gennem en ændring af boligstøtteloven at begrænse statens udgifter af hensyn til valutaisituationen, at man sætter ind således, at man begrænser de boligers karakter og omfang, som man vil yde støtte til; men det er klart, at hvis dette princip uden videre og uden fornødne lempelser skal gælde også fremover i en mere permanent lovgivning, og at dette altså er karakteristisk for, hvad man fra forligspartiernes side kan tænke sig at gennemføre, vil vi om nogle år komme til at savne en naturlig spredning af boligbyggeriet over typer, der tilfredsstiller det i høj grad variable behov, som befolkningen har for lejligheder.

Spørgsmålet er, om den fremgangsmåde, man her vælger, er særlig praktisk. Jeg er-